

Arrest

nr. 105 220 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 24 september 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen behoort u tot de kaste van de Chhettri, bent u afkomstig uit Begnastal VDC (Village Development Committee), ward 8, in Lekhnath municipality, Kaski district, en bezit u de Nepalese nationaliteit. In 2063/2064 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u door S. T. en twee van zijn vrienden, A. en Sh., aangerand. S. wou met u huwen, maar omdat u als enig kind voor uw ouders moest zorgen, wou u dat niet. Om hem te ontvluchten, ging u in 2063/2064 (2007) naar Noorwegen. Daar vroeg u asiel aan. In Noorwegen had u regelmatig contact met uw ouders. Zij zeiden u dat S. nog regelmatig naar u kwam vragen. U werkte twee jaar in Noorwegen en kreeg uiteindelijk op 31/6/2066 (17/10/2009) een negatieve beslissing in uw asiëldossier. Uw ouders lieten u weten dat ze S. al een tijdje niet meer hadden gezien en daarom besloot u vrijwillig naar Noorwegen terug te keren in 2067 (eind 2010). U verbleef er in uw geboortedorp Begnastal bij uw ouders. Twee maanden na uw terugkeer kwam u S. tegen. Hij dacht dat u veel geld had verdiend in Noorwegen en wou dat jullie samen bleven. U weigerde. Om hem te ontlopen, ging u acht maanden in het huis van de broer van uw vader wonen. Omdat u niet kon werken in Begnastal, besloot u met uw ouders naar Kathmandu te verhuizen. In Gaungabow municipality, aan het busstation, opende u een eigen kraampje waar u snacks, koffie en thee verkocht. Op 23/12/2068 (5/4/2012) zag u S. terug aan uw kraampje. Om tien uur 's avonds nam hij u samen met twee andere vrienden mee in de wagen. Ze sloten uw ogen en mond en u verloor het bewustzijn. U werd achtergelaten op straat in Trishuli, waar u door een taxichauffeur werd gevonden en meegenomen naar het ziekenhuis. U voelde pijn aan uw vagina, wat u deed vermoeden dat u opnieuw verkracht was. Dit werd ook bevestigd door de arts in het ziekenhuis. U verbleef vijf dagen in het ziekenhuis en toen u het mocht verlaten, ging u naar de politie van Gaungabow om een klacht in te dienen tegen uw aanranders. U gaf hen de adresgegevens van S. en de politie beloofde hem op te pakken. U bleef in Kathmandu, maar keerde niet meer terug naar uw kraampje. U ging kuisen bij mensen thuis. U bleef nog vijf maanden in Kathmandu zonder dat u er problemen kenden. Pas toen u via vrienden een smokkelaar leerde kennen die u zei dat hij u naar het buitenland zou kunnen brengen, besloot u weg te gaan uit Nepal. U verliet Nepal op 6/6/2069 (22/9/2012). Met de hulp van de smokkelaar reisde u via Delhi (India) en Parijs (Frankrijk) naar België. U weet niet of u met een vals, dan wel met uw eigen paspoort reisde. Op 8/6/2069 (24/9/2012) kwam u aan in België, waar u nog diezelfde dag asiel aanvraagde. U bent in het bezit van een Travel Document, geldig voor een enkele reis van Noorwegen naar Nepal, uitgereikt door de Nepalese Ambassade in Londen op 7/9/2010.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal op de helling zetten. U verklaarde vanuit Nepal naar Delhi (India) te zijn vertrokken alwaar u het vliegtuig naar Parijs (Frankrijk) nam. Van daaruit reisde u met een auto verder naar België. U kreeg daarbij de hulp van een smokkelaar (CGVS, p. 7-8). U verklaarde niet te weten of u vanuit Delhi met een vals paspoort of met uw eigen paspoort heeft gereisd (CGVS, p. 7). U kon geen enkel detail geven over de identiteitsgegevens vermeld in het paspoort dat tijdens de reis werd gebruikt. Zo wist u niet of u onder uw eigen naam of onder een valse naam reisde. U wist evenmin of het paspoort een visum bevatte (CGVS, p. 7). De smokkelaar zou de hele tijd het paspoort bij zich gehouden hebben. Tijdens de paspoortcontrole was hij het die het paspoort in uw plaats toonde (CGVS, p. 7-8). U stelde verder dat er u tijdens de controles door de migratiediensten in Delhi en Parijs geen vragen werden gesteld (CGVS, p. 8). De door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Delhi naar Parijs is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldig identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten en dat u op zijn minst zou weten of u met uw eigen paspoort reisde of niet. Indien u India met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan dan weer worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens in dit document. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting om

niet EU-onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Uw verklaringen met betrekking tot uw binnenkomst op het Schengengrondgebied zijn dus niet aannemelijk. Voorts legde u geen enkel document neer dat uw reisweg kan staven (CGVS, p. 7). Voorgaande bevindingen ondermijnen de waarachtigheid van uw vluchtrelaas en zetten daarenboven ook uw algemene geloofwaardigheid onder druk.

Verder dient, voor wat betreft de door u beweerde aanranding door S. en zijn vrienden in Kathmandu, te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen een aantal tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van deze problemen ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, nadat u was teruggekeerd uit Noorwegen, aan uw kraampje regelmatig werd lastig gevallen door leden van de jeugdafdeling Tarun Dal van de Nepali Congress Party. Na de verkrachting door S. en zijn twee vrienden op 23/12/2068 (5/4/2012) besloot u opnieuw uw kraampje te openen, maar bleven de leden van deze partij u verder lastig vallen, waardoor u besloot Nepal te verlaten (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u aan uw kraampje, buiten die éne avond dat u door S. en zijn twee vrienden werd meegenomen en aangerand, met niemand anders problemen kende. Na de verkrachting keerde u niet meer naar het kraampje terug (CGVS, p.13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u nooit vermeld te hebben dat u na de verkrachting terugkeerde naar het kraampje (CGVS, p. 16). Een louter ontkennen biedt evenwel geen afdoende rechtvaardiging voor het vastgestelde verschil. Bovendien werden uw verklaringen afgelegd op Dienst Vreemdelingenzaken telkens door u voor akkoord ondertekend.

Wat deze aanranding door S. en zijn vrienden betreft dient bovendien te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de arts die u in het ziekenhuis behandelde de aanranding bevestigde en dat u de nodige medische attesten meekreeg. U stelde dat u deze echter niet heeft meegenomen naar België omdat u dacht dat u ze niet nodig zou hebben bij uw asielprocedure (CGVS, p. 12). Dat u het niet nodig acht dergelijke belangrijke documenten mee te nemen om als bewijsstuk voor te leggen tijdens uw asielprocedure, hoewel het hier gaat om een cruciaal bewijs van elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij waar mogelijk – wat bij u het geval is – documenten aanbrengt die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas. Gelet op bovenstaande komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met S. en zijn vrienden wederom op de helling te staan.

Wat er ook van zij, indien uw problemen met S. en zijn vrienden alsnog geloofwaardig zouden zijn, dient er vooreerst op gewezen te worden dat deze door u beweerde problemen het louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) niveau niet overschrijden. Bovendien heeft u geenszins aangetoond dat u niet op afdoende hulp of bescherming van uw eigen autoriteiten zou kunnen rekenen. Nadat u uit het ziekenhuis was ontslagen, diende u bij de politie in Gaungabow een klacht in. De politie beloofde u naar de daders op zoek te zullen gaan (CGVS, p. 12-13). Toen u na een maand terug ging om te informeren of de daders reeds gevat waren, bleek dat de politie naar het huis van S. was gegaan. Hij was daar echter niet. De politie wist niet waar hij was, maar beloofde nogmaals hem te zoeken en op te pakken indien ze hem zou vinden (CGVS, p. 13-14). Van enige onwil van de Nepalese politie om u de nodige bescherming te bieden is aldus geen sprake.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat uit niets in uw verklaringen blijkt dat uw problemen het lokale niveau overstegen. U kwam S. na uw terugkeer in Noorwegen tegen in uw geboortedorp waar hij wist dat u er woonde (CGVS, p. 11). Dat hij u in Kathmandu had gevonden, had volgens uw verklaringen meer met toeval te maken. U beweerde zelf dat hij niet naar u op zoek was, maar dat veel mensen van Pokhara daar aan het busstation naar de markt gingen en hij u daar toevallig had gezien (CGVS, p. 10, 14). U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u uw problemen met uw belagers niet kon – of eventuele problemen in de toekomst zou kunnen – ontlopen door u elders in Nepal te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt bijvoorbeeld dat toen u S. wilde ontlopen en u in het huis van de broer van uw vader in Pokhara ging wonen, u geen problemen kende met hem. Volgens uw verklaringen kwam dit omdat hij u daar niet zag (CGVS, p. 14). Toen u na die aanranding in Kathmandu bij mensen thuis ging kuisen en niet meer in uw kraampje op een opvallende plaats stond waar hij u zou kunnen tegen komen, kende u ook geen last meer met S.. U verklaarde evenwel dat u niet ergens anders kon/kan gaan wonen waar u S. niet zou tegen komen omdat dat op een dag toch wel zou gebeuren (CGVS, p. 15). Deze verklaring betreft een loutere veronderstelling die niet op enig objectief gegeven gestoeld is en volstaat derhalve niet om een intern vluchtalternatief voor u a priori uit te sluiten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Het door u neergelegde Travel Document doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. Het toont enkel aan dat u legaal kon terugkeren van Noorwegen naar Nepal onder de naam K. D., maar niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept de schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het *“redelijkheidsbeginsel”*, het *“zorgvuldigheidsbeginsel”* en de *“motiveringsplicht”*.

2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het

voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.4. Verzoekster verklaart Nepal te zijn ontvlucht omdat ze meerdere keren werd verkracht en *“Dit zorgt ervoor dat zij beschouwd wordt als iemand die haar eer heeft verloren. Dat deze status haar in gevaar brengt. Nepalese, alleenstaande vrouwen, worden nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij beschouwd. Gelieve in de bijlage verschillende artikels terug te vinden, die dit staven. Onder andere de mensenrechtenorganisatie Amnesty International maakt er melding van dat de Nepalese overheid weinig moeite doet om de Nepalese voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen. Verzoekster kan de bescherming van haar overheid niet inroepen, zij kan dan ook niet terugkeren!! De Nepalese overheid laat zich niet in met de eeuwenoude opvattingen die er bestaan over vrouwen in de Nepalese samenleving. Nepalese vrouwen, zoals verzoekster hebben nog steeds weinig rechten in de Nepalese samenleving. Dat de status van verzoekster er nog op verergerd is, doordat men haar heeft verkracht. Zij wordt nu als het laagste van het laagste beschouwd. Het CGVS merkt op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verzoekster zich nergens anders in Nepal zou kunnen vestigen. Dat het duidelijk mag zijn dat zij in heel Nepal zou moeten leren leven met deze sociale stigmatisering en dat dit voor verzoekster onmogelijk is! Dat zij deze “schande” niet moet voelen in België.”*

3.5. Verzoekster stelde dat ze in 2007 vertrokken is naar Noorwegen omdat ze verkracht werd door mensen van een jeugdpartij. Verzoekster vroeg asiel aan in Noorwegen onder een andere identiteit. In tegenstelling tot verzoeksters beweringen werd ze niet als vluchteling erkend in Noorwegen. Haar asielaanvraag werd geweigerd (zie administratief dossier) op 17 januari 2009. Ze is drie jaar na de afwijzing van haar asielaanvraag vrijwillig teruggekeerd naar Nepal.

3.5.1. Verzoekster legt thans geen identiteitsdocumenten neer waaruit haar in België verklaarde identiteit kan blijken terwijl het bewijs van identiteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure en verzoekster ertoe gehouden is de stukken voor te leggen die zij bezit of waarover zij kan beschikken. Verzoekster licht niet toe waarom ze in Noorwegen de valse identiteit K. D. opgaf (CGVS-gehoor p.4) en bij haar eerste binnenkomst in Europa niet haar ware identiteit zou geven. Bovendien is verzoekster teruggekeerd naar Nepal met een Travel document op naam van K. D. waarmee de Nepalese ambassade aldus haar in Noorwegen gebruikte identiteit bevestigde. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht te meer nu ze met een eigen paspoort reisde (CGVS-gehoor p. 7) en dus niet kan worden ingezien waarom ze een mensenhandelaar zou betalen, noch waarom ze niet in staat is enig reisbescheid neer te leggen. Verzoekster kan beweren dat de *“controle-procedure voor Indira Gandhi International airport”*, zoals beschreven in de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie niet sluitend is, doch dit maakt geenszins een dienstig verweer uit, te

meer nu verzoekster manifest bedrieglijk handelde door een andere identiteit aan te meten en voorts haar verklaringen over haar paspoort vaag en wisselend zijn.

3.5.2. Verzoekster verklaart dat ze na haar terugkeer uit Noorwegen opnieuw is verkracht door drie mannen waaronder S. die haar eerder voor haar vertrek naar Noorwegen ook had verkracht. Daargelaten dat niet kan worden ingezien dat S. die met verzoekster wil huwen, haar kan overtuigen in het huwelijk te treden door haar tweemaal te verkrachten en daarbij verzoekster ook zou laten verkrachten door zijn kompanen, brengt verzoekster ook geen enkel begin van bewijs bij van deze feiten omdat *“In Noorwegen vroegen ze geen papieren”* (CGVS-gehoor p.12). Daarenboven stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS onverzoenbaar zijn terwijl niet kan aangenomen worden dat verzoekster zich kan vergissen over het aanhoudend lastig vallen van mogelijke verkrachters of één enkele keer. Verzoekster blijft aldus bij loutere beweringen terwijl kan worden verwacht van een persoon die bekend is met de asielpprocedure in Europa en dus weet waarom een asielaanvraag kan worden afgewezen alle inspanningen levert om haar asielmotieven te objectiveren, te meer nu verzoekster beweert dat ze zich liet verzorgen in het ziekenhuis en ze nog vijf maanden in Nepal verbleef na de beweerde verkrachting.

3.5.3. Verzoekster beperkt zich voorts tot de bewering dat ze de bescherming van haar overheid niet kan inroepen terwijl ze klacht indiende bij de politie en deze haar zaak hebben opgevolgd *“ze zeiden dat ze hem zochten, maar dat hij niet langer in Nepal was”* (CGVS-gehoor p.14). Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar ze vraagt *“Hoe zullen ze haar ontvangen, als ze te weten komen dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in het buitenland?”* en stelt dat *“De Nepalese overheid laat zich niet in met de eeuwenoude opvattingen die er bestaan over vrouwen in de Nepalese samenleving”*, over mishandeling in politiedetentie en ze niet kan terugkeren omwille van de schande terwijl verzoekster uitdrukkelijk stelde met niemand anders problemen te hebben en na haar terugkeer uit Noorwegen zonder problemen aan de slag kon en een fastfoodkraampje wist op te zetten. Verzoeksters verweer is strijdig met haar eerdere verklaringen. Voorts volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten over vrouwen in Nepal zoals toegevoegd aan het verzoekschrift, om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.6. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarnaast stelt verzoekster dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS haar het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekster wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien zij dient terug te keren heeft zij schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Nepal of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM. Verzoekster is wel degelijk afkomstig uit Nepal en kent problemen en kan niet terugkeren aangezien de situatie er nog *“zeer gevaarlijk”* is.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Echter kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster haar identiteit

niet aantoont en niettegenstaande ze opnieuw uit haar land vertrekt om dezelfde redenen, met name de verkrachting, nam verzoekster toch niet de moeite om haar verklaringen ernstig toe te lichten en te ondersteunen met documenten. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster komt niet verder dan het vermelden van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet zonder elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algemene situatie dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekster dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen haar persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoekster, binnen de situatie van haar land. Zoals hoger reeds werd gesteld is dit niet het geval en bovendien heeft verzoekster dit ook nooit beweerd. Integendeel verzoekster stelt niemand te vrezen buiten S. en heeft na haar afwijzing in Noorwegen er zelf voor geopteerd terug te keren naar Nepal waar ze evenmin problemen kende die mogelijk verbonden kunnen worden met de criteria zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekster vroeg tevens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK